

A scroll with a light brown, textured surface, unrolled to reveal text. The scroll is held by four wooden rollers, two on the left and two on the right. The text is written in a bold, black, serif font.

DERECH YESHUA

TORAH SCROLL

LEVITICUS

והטור הרביעי תרשישי שהם וישפת מוסבת
משבצת זהב במלאתם והאפנים על שימות בני
ישראל הזה שיתים עטירה על שימותם פתוחי
זתם איש על שימו שלשים עשר שבט ויעשו
על הרושין עטירת וזבלת מיעשה עבד זהב
טהור ויעשו שתי כושבנות זהב ושתי טבעות
זהב ויתנו את שתי הטבעות על שני קצות החישין
ויתנו שתי העבדות הזהב על שתי הטבעות על
קצות החישין ואת שתי קצות שתי העבדות נותנו
על שתי המשבצות ויתנם על כתפת האפרד אל
מול פניו ויעשו שתי טבעות זהב ויעשו על שני
קצות החישין על שפתו אשר אל עבר האפרד
ביתו ויעשו שתי טבעות זהב ויתנם על שתי
כתפת האפרד מוכניתו כמול פניו בעמות מוחברו
ממול חישב האפרד וירכסו את החישין מלפניהו
אל טבעות האפרד בפתיל תכנית כהיה על חשב
האפרד ולא יח החישין מול האפרד כאשר צוה
יהוה את משה
ויעשו את מילי האפרד מיעשה ארץ כמילת ככלת
ופי המעיל בתוכו כפי תחרא שפה פניו סביב
כא קרע ויעשו על שיבי המעיל רמזי תכנית
וארמו ותוכלת שני מיעשו ויעשו פלמני זהב
טהור ויתנו את הפלמנים בתוך הרמזים על שיבי
המעיל סביב בתוך הרמזים פלמני ורמז פלמני
ורמז על שיבי המעיל סביב כשרת כאשר צוה
יהוה את משה
את הכתול עשה מיעשה ארץ לאהרן ובניו ואת
המזנפת שש ואת פארי המזנפת שש ואר
מכנסי הכר שש מיעשו ואת האבנט שש מיעשו
ותכנת וארמון ותוכלת שני מיעשה רקם כאשר
צוה יהוה את משה
ועשו את מיעשה זהב טהור ויכתבו עליו מכתב
פתוחי וזותם קדש כיהוה ויתנו עליו פתיל תכנת
כתת על המזנפת מלמעלה כאשר צוה יהוה את
משה
ותכ כל עבדת
משכן אהל מועד ויעשו בני ישראל ככל אשר
צוה יהוה את משה כן עשו
ויביאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל
כלי קרסיו קרשיו בריזו ועמדו ואדניו ואדני
מכסה עזרת האיצה המאדמים ואת מכסה עזרת
התלשים ואת פרסת המוסר את ארון העדות
ואת בריז ואת הכפרת את השכח את כל כלי

ואת כלים הפנים את המזלה הטהרה את נרתיה
נרת המערכה ואת כל כלי ואת שמי המאור
ואת מזבח הזהב ואת שמי המעולה ואת קטרת
הסמים ואת מסך פתח האהל את מזבח הרושין
ואת מכבר הרושין אשר לו את בריז ואת כלי
כליו את הכיר ואת כלו את קלעי הרושין את
עמודיה ואת ארניה ואת המוסר כשער הרושין את
מיתריו ויתדתייה ואת כל כלי עבדת המשכן
לאהל מועד את בגדי השדר כשרת בקדש את
בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו כבגדי
ככל אשר צוה יהוה את משה כן עשו בני
ישראל את כל העבדה ורא משה את כל
המלאכה והנה עשו אתה כאשר צוה יהוה כן
עשו ויברך אתם משה
וידבר יהוה אל משה לאמור ביום החדש הראשון
באחד לחודש תקים את משכן אהל מועד וישבת
שם את ארון העדות וסבת על הארץ את הפרכת
והבאת את השכח ויערכת את לרכו והבאת את
המזלה ותעליה את נרתיה ונתתה את מזבח הזהב
לקטרת לפני ארון העדות ושמית את מסך הפרכת
למשכן ונתתה את מזבח העלה לפני פתח משכן
אהל מועד ונתת את הכיר בין אהל מועד ובין
המזבח ונתת שם מיב ושמית את הרושין סביב ונתת
את מסך שער הרושין וכתחת את שמי המעולה
ומשחת את המשכן ואת כל אשר בו וקדשת אתו
ואת כל כלי ויהי קדש ומשחת את מזבח העלה
ואת כל כלי וקדשת את המזבח ויהי המזבח קדש
קדשים ומשחת את הכיר ואת כלו וקדשת אתו
והקרב את אהרן ואת בניו אל פתח אהל מועד
ורחצת אתם במים והכבשת את אהרן את בניו
הקדש ומשחת אתו וקדשת אתו וכהן לי ואת בניו
תקריב והכבשת אתם כהנת ומשחת אתם כאשר
משחת את אביהם ונתנו לי והיית להיית כיהם
משחת לכהנת עולם כדחתם ויעש משה ככך
אשר צוה יהוה אתו כן עשה
בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחודש
הוקם המשכן ויקם משה את המשכן ויתן את
אדניו וישם את קרשיו ויתן את בריזיו ויקם את
עמודיו ופרש את האהל על המשכן וישם את
מכסה האהל עליו מלמעלה כאשר צוה יהוה
את משה
ויקחו וידת
את העדות אל הארץ וישם את הברים על הארץ

ויתן את הכפרת על הארץ מלמעלה ויביא
את הארץ אל המשכן וישם את פרסת המוסר
ויסר על ארון העדות כאשר צוה יהוה את
משה ויתן את השכח
באהל מועד על ירך המעכן לפניו מולו לפרכת
ויערך עליו ערך כלים לפני יהוה כאשר צוה
יהוה את משה
המזנה באהל מועד נכח השכח על ירך המעכן
נזבה ויעל הנרת לפני יהוה כאשר צוה יהוה את
משה וישם את מזבח הזהב באהל
מועד לפני הפרכת ויקטר עליו קטרת סמים
כאשר צוה יהוה את משה וישם
את מסך הפרכת למשכן ואת מזבח העלה
שם פתח משכן אהל מועד ויעל עליו
את העלה ואת המזבח כאשר צוה יהוה את
משה וישם
את הכיר בין אהל מועד ובין המזבח
ויתן שוכה מיב לרושין ורושין מוכני
מיעשה ואהרן ובניו יקחו יד ידם ואר
רגליהם בבאם אל אהל מועד
ובחרתם אל המזבח ורושין כאשר צוה
יהוה את משה
את הרושין סביב למשכן ולמזבח וידת
את מסך שער הרושין ויכס מיעשה את
המלאכה
ויכס הענן את אהל מועד וכבוד יהוה מלא
את המשכן ולא יכל משה לבוא אל
אהל מועד כי שכן עליו הענן וכבוד
יהוה מלא את המשכן ובהעברת הענן
מעל המשכן יסעו בני ישראל בכל מסעיהם
ואם לא יעל הענן ולא יסעו עד יום העליתו
כי ענן יהוה על המשכן ימים ואש דתיה
לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם
ויקרא אל משה וידבר יהוה אל משה לאמר דבר
אל בני ישראל ואמרת אליהם כי יקריב מכם קרבן ליהוה
מן הבמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם אם
עדה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבו את קרבן אהל
מועד יקריב אתו נרצו לפני יהוה וסמך ידיו על ראש העדה

וְנִצַּרְתָּ לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו וְשִׁחַטְתָּ אֶת בֶּן הַבְּקָר לִפְנֵי יְהוָה
וְהִקְרִיבֻ בְּנֵי אֹהֶל הַכְּהֹנִים אֶת הַדָּם וְזָרְקוּ אֶת הַדָּם
עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב אֲשֶׁר פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהִפְשִׁיטִי אֶת
הַעֹלָה וְנָתַח אֹתָהּ לַנְּחֹמִית וְנָתַח בְּנֵי אֹהֶל הַכְּהֹנִים אֶשֶׁר
עַל הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ עָלָיו עַל הָאֵשׁ וְעָרְכוּ בְּנֵי אֹהֶל הַכְּהֹנִים
אֶת הַנְּחֹמִית אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הַפֶּדֶר עַל הָעֵלֶּיךָ
אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ וְקָרְבוּ וְכָרְעוּ יָרֵאֵם
בְּמִים וְהִקְטִיר הִכְהֵן אֶת הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַ עַל־כֵּן אֲשֶׁר
רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
וְאֵם מִן הָעֹלָה קָרְבָנוֹ
מִן הַכִּסְיָבִים אוֹ מִן הָעֵצִים לַעֲלֹה זִכַּר תְּמִים יִקְרִיבוּ
וְשִׁחַטְוּ אֹתוֹ עַל יָרֵךְ הַמִּזְבֵּחַ עֲפֹת לִפְנֵי יְהוָה וְזָרְקוּ
בְּנֵי אֹהֶל הַכְּהֹנִים אֶת דָּמָם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְזָרְקוּ
אֹתוֹ לַנְּחֹמִית וְאֶת רֹאשׁוֹ וְאֶת פֶּדְרוֹ וְעָרְךָ הִכְהֵן אֹתָם עַל
הָעֵלֶּיךָ אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ וְהִקְרַב וְהִכְרִיעוּ
יָרֵאֵם בְּמִים וְהִקְרִיב הִכְהֵן אֶת הַכֹּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ
עַל־כֵּן הוּא אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
וְאֵם מִן הָעֹלָה עַל־כֵּן קָרְבָנוֹ לַיהוָה וְהִקְרִיב מִן הַתִּירִים
אוֹ מִן בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת קָרְבָנוֹ וְהִקְרִיבוּ הִכְהֵן אֶת־
הַמִּזְבֵּחַ וְכֹכַח אֶת רֹאשׁוֹ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ וְנִמְצָה
דָּמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ וְהִסִּיר אֶת מֵרָאֲתוֹ בְּנִצֵּתָהּ
וְהִשְׁכִּיךְ אֹתָהּ אֶצֶק הַמִּזְבֵּחַ קִדְמָה אֶל מְקוֹם הַדֹּשֶׁן
וְשִׁפֵּעַ אֹתוֹ בְּכַנְפֵּי לֹא יִבְדִּיל וְהִקְטִיר אֹתוֹ הִכְהֵן
הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ עַל־כֵּן הוּא
אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
כִּי תִקְרִיב קָרְבָן מִנְחָה לַיהוָה סֶלֶת יִהְיֶה קָרְבָנוֹ
וְיִצֹק עָלָיו שֵׁמֶן וְנָתַח עָלָיו כִּבְנָה וְהִבִּיֵּא אֶל בְּנֵי
אֹהֶל הַכְּהֹנִים וְקִמְוּ כוֹשִׁים מִלֵּא כְּמִיבֵּי מִסֻּכְתָּהּ
וּמִשְׁמִנָּה עַל כֹּךְ כִּבְנָתָהּ וְהִקְטִיר הִכְהֵן אֹתָהּ
אִזְכְּרָתָהּ הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה וְהַלְוֹתָהּ
מִן הַמִּנְחָה לְאֹהֶל וְכִבְנֵי קִדְשֵׁי קִדְשִׁים מִאֲשֵׁי
יְהוָה
וְכִי הִקְרַב קָרְבָן מִנְחָה
מִאֲפֶה תִנּוֹר סֶלֶת חֲלוֹת מִצֵּת בְּכוֹכֶת בְּשִׁמְן וְרִקְמָן
מִצִּוֹת מִשְׁוֹחִים בְּשִׁמְן
עַל מִנְחַת קָרְבָנוֹ סֶלֶת בְּכוֹכֶה בְּשִׁמְן מִצֵּה
תִּהְיֶה פָתוּחַ אֹתָהּ עֲתִים וְיִצֹק עָלָיו שֵׁמֶן מִנְחָה
וְאֵם מִנְחָת מִרְחִישֵׁת קָרְבָנוֹ
הוּא
סֶלֶת בְּשִׁמְן תַּעֲשֶׂה וְהִבִּיֵּא אֶת הַמִּנְחָה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
מִאֲלֵה לַיהוָה וְהִקְרִיבֶהָ אֶל הִכְהֵן וְהִגִּישָׁה אֶת־
הַמִּזְבֵּחַ וְהִרִים הִכְהֵן מִן הַמִּנְחָה אֶת אִזְכְּרָתָהּ וְהִקְטִיר
הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה וְהַלְוֹתָהּ מִן הַמִּנְחָה
לְאֹהֶל וְכִבְנֵי קִדְשֵׁי קִדְשִׁים מִאֲשֵׁי יְהוָה כֹּךְ הַמִּנְחָה
אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה לֹא תַעֲשֶׂה חֲמִץ כִּי כֹךְ שֶׁאֵר

וְכֹךְ דָּבַשׁ לֹא תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אֲשֶׁר לַיהוָה קָרְבָן
רֹאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֹתָם לַיהוָה וְאֶל הַמִּזְבֵּחַ כִּי־
יַעֲלוּ לְרִיחַ נִיחֹחַ וְכֹךְ קָרְבָן מִנְחָתְךָ בְּכוֹכֶה תִּקְרִיבוּ
וְלֹא תִשָּׁבֵית מִלֵּחַ בְּרִית אֲכֹלֶיךָ מִעַל מִנְחָתְךָ עַל־
כֵּן קָרְבָנוֹ תִּקְרִיב מִכֹּל
תִּקְרִיב מִנְחָת בְּכוֹרִים לַיהוָה אֲבִיב קִבְיִי בֹאֲשֶׁ
גֶּרֶשׁ כְּרֹמֶל תִּקְרִיב אֶת מִנְחָת בְּכוֹרֶיךָ וְנָתַת עָלָהּ
שֵׁמֶן וְשִׁמְתָה עָלָהּ כִּבְנָה מִנְחָה הוּא וְהִקְטִיר הִכְהֵן
אֶת אִזְכְּרָתָהּ מִגֶּרֶשׁ וּמִשְׁמִנָּה עַל כֹּךְ כִּבְנָתָהּ
אֲשֶׁר לַיהוָה
וְאֵם זָבֹחַ שִׁכְמִים קָרְבָנוֹ אֵם מִן הַבְּקָר הוּא מִקְרִיב
אֵם זָכָר אֵם נְקֵבָה תְּמִים יִקְרִיבוּ כִּפְנֵי יְהוָה וְסִמֵּן
יָדוֹ עַל רֹאשׁוֹ קָרְבָנוֹ וְשִׁחַטְוּ פָתַח אֹהֶל מוֹעֵד
וְזָרְקוּ בְּנֵי אֹהֶל הַכְּהֹנִים אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ
סָבִיב וְהִקְרִיב מִזְבֵּחַ הַשִּׁכְמִים אֲשֶׁר לַיהוָה אֶת־
הַחֹלֶב הַמִּכְסָּה אֶת הַקֶּרֶב וְאֶת כָּל הַחֹלֶב אֲשֶׁר
עַל הַקֶּרֶב וְאֶת עֵתֵי הַכִּכִּית וְאֶת הַחֹלֶב אֲשֶׁר
עָלָהּ אֲשֶׁר עַל הַכִּסְיָבִים וְאֶת הַיִּתְרֵת עַל הַכִּבְד
עַל הַכִּכִּית יִסִּירָהּ וְהִקְטִיר אֹתוֹ בְּנֵי אֹהֶל הַכְּהֹנִים
הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵלֶּיךָ אֲשֶׁר עַל הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־
הָאֵשׁ אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
וְאֵם מִן הָעֹלָה קָרְבָנוֹ לִזְבֹּחַ שִׁכְמִים לַיהוָה זָכָר אוֹ
נְקֵבָה תְּמִים יִקְרִיבוּ אֵם בֶּשֶׂה הוּא מִקְרִיב אֹתָהּ
קָרְבָנוֹ וְהִקְרִיב אֹתוֹ לִפְנֵי יְהוָה וְסִמֵּן אֶת יָדוֹ עַל
רֹאשׁוֹ קָרְבָנוֹ וְשִׁחַטְוּ אֹתוֹ כִּפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי
אֹהֶל הַכְּהֹנִים אֶת דָּמָם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְהִקְרִיב מִזְבֵּחַ
הַשִּׁכְמִים אֲשֶׁר לַיהוָה וְחִכְּבוּ הָאֵלִיָּה תְּמִימָה כְּעֻמַּת
הָעֵצָה יִסִּירָהּ וְאֶת הַחֹלֶב הַמִּכְסָּה אֶת הַקֶּרֶב וְאֶת
כָּל הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֶת עֵתֵי הַכִּכִּית וְאֶת
הַחֹלֶב אֲשֶׁר עָלָהּ אֲשֶׁר עַל הַכִּסְיָבִים וְאֶת הַיִּתְרֵת
עַל הַכִּבְד עַל הַכִּכִּית יִסִּירָהּ וְהִקְטִיר אֹתוֹ בְּנֵי אֹהֶל הַכְּהֹנִים
הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵלֶּיךָ אֲשֶׁר עַל הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־
הָאֵשׁ אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
וְאֵם קָרְבָנוֹ וְהִקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה וְסִמֵּן אֶת יָדוֹ
עַל רֹאשׁוֹ וְשִׁחַטְוּ אֹתוֹ כִּפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי
אֹהֶל הַכְּהֹנִים אֶת דָּמָם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְהִקְרִיב מִזְבֵּחַ
קָרְבָנוֹ אֲשֶׁר לַיהוָה אֶת הַחֹלֶב הַמִּכְסָּה אֶת הַקֶּרֶב
וְאֶת כָּל הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֶת עֵתֵי הַכִּכִּית
וְאֶת הַחֹלֶב אֲשֶׁר עָלָהּ אֲשֶׁר עַל הַכִּסְיָבִים וְאֶת
הַיִּתְרֵת עַל הַכִּבְד עַל הַכִּכִּית יִסִּירָהּ וְהִקְטִיר אֹתוֹ
בְּנֵי אֹהֶל הַכְּהֹנִים הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵלֶּיךָ אֲשֶׁר עַל הָעֵצִים
אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה וְכִבְנֵי קִדְשֵׁי
קִדְשִׁים מִאֲשֵׁי יְהוָה כֹּךְ הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה
לֹא תַעֲשֶׂה חֲמִץ כִּי כֹךְ שֶׁאֵר

וְיִדְבַּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר זָפֹטִי כִּי חִטֵּאתָ בְּשִׁגְגָה מִכֹּכ מִצִּוֹת יְהוָה
אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְעָשִׂה מִצִּוֹת מִהֲלָה אִם הִכְהֵן
הַמִּשְׁחָה יִזְחַט אֲשֶׁר לֹא־שָׁמַעְתָּ עַל־חֻטְאָתוֹ
אֲשֶׁר חִטֵּאתָ כִּי בֶן בָּקָר תְּמִים לַיהוָה כִּחֻטְאָתָהּ
וְהִבִּיֵּא אֶת הַפָּר אֶל פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד כִּפְנֵי יְהוָה
וְסִמֵּן אֶת יָדוֹ עַל רֹאשׁוֹ הַפָּר וְשִׁחַטְוּ אֶת הַפָּר כִּפְנֵי
יְהוָה וְכָרְעוּ הַכֹּהֵן הַמִּשְׁחָה מִדָּם הַפָּר וְהִבִּיֵּא אֹתוֹ
אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְעַל הַכְּהֵן אֶת אֲזֵעָיו בְּדָם וְהִזָּה
מִן הַדָּם שִׁבְעָה פְּעֻמִּים לִפְנֵי יְהוָה אֹת פְּנֵי פֶרֶכְרֵת
הַקֶּדֶשׁ וְנָתַח הִכְהֵן מִן הַדָּם עַל קִרְנוֹת מִזְבֵּחַ קִשְׁרֵת
הַסִּמִּים כִּפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר בָּאֵהל מוֹעֵד וְאֶת כִּדָּם
הַפָּר יִשְׁפֹךְ אֶל יִסוֹד מִזְבֵּחַ הָעֹלָה אֲשֶׁר פָּתַח
אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת כָּל חֹלֶב פֶּר הַחֻטְאָת יָרִים מִמֶּנּוּ
אֶת הַחֹלֶב הַמִּכְסָּה עַל הַקֶּרֶב וְאֶת כָּל הַחֹלֶב אֲשֶׁר
עַל הַקֶּרֶב וְאֶת עֵתֵי הַכִּכִּית וְאֶת הַחֹלֶב אֲשֶׁר
עָלָהּ אֲשֶׁר עַל הַכִּסְיָבִים וְאֶת הַיִּתְרֵת עַל הַכִּבְד
עַל הַכִּכִּית יִסִּירָהּ וְהִקְטִיר אֹתוֹ בְּנֵי אֹהֶל הַכְּהֹנִים
הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵלֶּיךָ אֲשֶׁר עַל הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־
הָאֵשׁ אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
וְאֵם מִן הָעֹלָה קָרְבָנוֹ לִזְבֹּחַ שִׁכְמִים לַיהוָה זָכָר אוֹ
נְקֵבָה תְּמִים יִקְרִיבוּ אֵם בֶּשֶׂה הוּא מִקְרִיב אֹתָהּ
קָרְבָנוֹ וְהִקְרִיב אֹתוֹ לִפְנֵי יְהוָה וְסִמֵּן אֶת יָדוֹ עַל
רֹאשׁוֹ קָרְבָנוֹ וְשִׁחַטְוּ אֹתוֹ כִּפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי
אֹהֶל הַכְּהֹנִים אֶת דָּמָם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְהִקְרִיב מִזְבֵּחַ
הַשִּׁכְמִים אֲשֶׁר לַיהוָה וְחִכְּבוּ הָאֵלִיָּה תְּמִימָה כְּעֻמַּת
הָעֵצָה יִסִּירָהּ וְאֶת הַחֹלֶב הַמִּכְסָּה אֶת הַקֶּרֶב וְאֶת
כָּל הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֶת עֵתֵי הַכִּכִּית וְאֶת
הַחֹלֶב אֲשֶׁר עָלָהּ אֲשֶׁר עַל הַכִּסְיָבִים וְאֶת הַיִּתְרֵת
עַל הַכִּבְד עַל הַכִּכִּית יִסִּירָהּ וְהִקְטִיר אֹתוֹ בְּנֵי אֹהֶל הַכְּהֹנִים
הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵלֶּיךָ אֲשֶׁר עַל הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־
הָאֵשׁ אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה
וְאֵם קָרְבָנוֹ וְהִקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה וְסִמֵּן אֶת יָדוֹ
עַל רֹאשׁוֹ וְשִׁחַטְוּ אֹתוֹ כִּפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי
אֹהֶל הַכְּהֹנִים אֶת דָּמָם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְהִקְרִיב מִזְבֵּחַ
קָרְבָנוֹ אֲשֶׁר לַיהוָה אֶת הַחֹלֶב הַמִּכְסָּה אֶת הַקֶּרֶב
וְאֶת כָּל הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֶת עֵתֵי הַכִּכִּית
וְאֶת הַחֹלֶב אֲשֶׁר עָלָהּ אֲשֶׁר עַל הַכִּסְיָבִים וְאֶת
הַיִּתְרֵת עַל הַכִּבְד עַל הַכִּכִּית יִסִּירָהּ וְהִקְטִיר אֹתוֹ
בְּנֵי אֹהֶל הַכְּהֹנִים הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵלֶּיךָ אֲשֶׁר עַל הָעֵצִים
אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה וְכִבְנֵי קִדְשֵׁי
קִדְשִׁים מִאֲשֵׁי יְהוָה כֹּךְ הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה
לֹא תַעֲשֶׂה חֲמִץ כִּי כֹךְ שֶׁאֵר

והביא את קרבנו שיעיר עינים זכר תמים וסכוך ידו על ראש השעיר וישחט אתו במקום אשר ישחט את העלה לפני יהוה וטעאת הוא וזקח הכהן מדם הטטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת דמו ישפך אל יסוד מזבח העלה ואת כל חלביו יקטיר המזבח כח חלב זבח השלמים וכפר עליו הכהן מוטטתו ונסכו

והביא את קרבנו שיעיר עינים זכר תמים וסכוך ידו על ראש השעיר וישחט אתו במקום אשר ישחט את העלה לפני יהוה וטעאת הוא וזקח הכהן מדם הטטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמו ישפך אל יסוד המזבח ואת כל חלבו יסיר באשיר הוסר חלב מעל זבחו השלמים והקטיר הכהן המזבח לריח ניחוח ליהוה וכפר עליו הכהן ונסכו

והביא את קרבנו שיעיר עינים זכר תמים וסכוך ידו על ראש השעיר וישחט אתו במקום אשר ישחט את העלה לפני יהוה וטעאת הוא וזקח הכהן מדם הטטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמו ישפך אל יסוד המזבח ואת כל חלבו יסיר באשיר הוסר חלב מעל זבחו השלמים והקטיר הכהן המזבח לריח ניחוח ליהוה וכפר עליו הכהן ונסכו

והביא את קרבנו שיעיר עינים זכר תמים וסכוך ידו על ראש השעיר וישחט אתו במקום אשר ישחט את העלה לפני יהוה וטעאת הוא וזקח הכהן מדם הטטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמו ישפך אל יסוד המזבח ואת כל חלבו יסיר באשיר הוסר חלב מעל זבחו השלמים והקטיר הכהן המזבח לריח ניחוח ליהוה וכפר עליו הכהן ונסכו

והקריב את אשר לחטאת ראשונה ומזבח ארבע ראשי ממוול ערפו ולא יבריל והזה מדם הטטאת על קיר המזבח והטטאת בדם ימנה אל יסוד המזבח וטעאת הוא ואת השעיר יעשה עולה כמשפט וכפר עליו הכהן מוטטתו אשר חטא ונסכו

והביא את קרבנו שיעיר עינים זכר תמים וסכוך ידו על ראש השעיר וישחט אתו במקום אשר ישחט את העלה לפני יהוה וטעאת הוא וזקח הכהן מדם הטטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמו ישפך אל יסוד המזבח ואת כל חלבו יסיר באשיר הוסר חלב מעל זבחו השלמים והקטיר הכהן המזבח לריח ניחוח ליהוה וכפר עליו הכהן ונסכו

והביא את קרבנו שיעיר עינים זכר תמים וסכוך ידו על ראש השעיר וישחט אתו במקום אשר ישחט את העלה לפני יהוה וטעאת הוא וזקח הכהן מדם הטטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמו ישפך אל יסוד המזבח ואת כל חלבו יסיר באשיר הוסר חלב מעל זבחו השלמים והקטיר הכהן המזבח לריח ניחוח ליהוה וכפר עליו הכהן ונסכו

והביא את קרבנו שיעיר עינים זכר תמים וסכוך ידו על ראש השעיר וישחט אתו במקום אשר ישחט את העלה לפני יהוה וטעאת הוא וזקח הכהן מדם הטטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמו ישפך אל יסוד המזבח ואת כל חלבו יסיר באשיר הוסר חלב מעל זבחו השלמים והקטיר הכהן המזבח לריח ניחוח ליהוה וכפר עליו הכהן ונסכו

והביא את קרבנו שיעיר עינים זכר תמים וסכוך ידו על ראש השעיר וישחט אתו במקום אשר ישחט את העלה לפני יהוה וטעאת הוא וזקח הכהן מדם הטטאת באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל דמו ישפך אל יסוד המזבח ואת כל חלבו יסיר באשיר הוסר חלב מעל זבחו השלמים והקטיר הכהן המזבח לריח ניחוח ליהוה וכפר עליו הכהן ונסכו

ולבש הכהן מדין בד ומכנס בד ילבש על בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח וישמו אצל המזבח ופשיט את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן אל מזוזה למזבח אל מקום טהור והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר וער עליה העלה והקטיר עליה חלבי השלמים אש תמיד תוקד על המזבח כל יום וזאת תורת המזבח הקרב ואת בני אהרן לפני יהוה אל לפני המזבח והרים ממנו בקמולו מסכת המזבח ומשמונה ואת כל הכבנה אשר על המזבח והקטיר המזבח לריח ניחוח אחרת ליהוה והזוהרת ממנה יאכלו אהרן ובניו מזות תאכל במקום קדש בויצר אהל מועד יאכלו לא תאפה חמין וזלכם נתתי אתה מאשי קדש קדשים הוא כחטאת וכאשם כל זכר בבני אהרן יאכלנה חק עונם לדרדתיכם מאשי יהוה כל אשר יזע בהם יקדש

וידבר יהוה אל משה לאמר זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו ליהוה ביום המשיח אתו עשירת האפה סלת מזונה תמיד מוציאתה בבקר ומוציאתה בערב על מזבחת בשמן תעשה מרבכת תביאנה תפני מזנות פתים תקריב ריח ניחוח ליהוה והכהן המשיח תלחטו מבניו יעשה אתה חק עונם ליהוה כליל תקטור וכל מזנות כהן כליב תהיה לא תאכל

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל אהרן ואנני לאמר זאת תורת הטטאת במקום אשר תשחט העלה תשחט הטטאת לפני יהוה קדש קדשים הוא הכהן המזבח אתה יאכלנה במקום קדש תאכל בויצר אהל מועד כל אשר יזע בבשרה יקדש ואשר יזה מדרמה על הבגד אשר יזה עליה תכבס במקום קדש וכלי חרש אשר תבשילבו ישבר ואם בכלי נחשת בשילה וזמר ק ושטף במים כל זכר בכהנים יאכל אתה קדש קדשים הוא וכל חטאת אשר יובא מדרמה אל אהל מועד לכפר בקדש כל תאכל באש תשרף

וזאת תורת האשם קדש קדשים הוא במקום אשר ישחט את העלה ישחטו את האשם ואת דמו יזרק על המזבח סביב ואת כל חלבו יקריב ממנו את האכילה ואת החלב המכסה את הקרב

ואת שתי הכלית ואת הירב אשר עליה אשר על הכסלים ואת היתרת על הכבד על הכבית יסירנה והקטיר אתם הכהן המזבח אשה ליהוה אשם הוא כל זכר בכהנים יאכלנו במקום קדש יאכל קדש קדשים הוא כחטאת כאשם תורה אחת להם הכהן אשר יכפר בו לו יהיה והכהן המקריב את עולת אש עור העלה אשר הקריב לכהן לו יהיה וכל מזונה אשר תאפה בתנור וכל נעשה במרושת ועל מזבחת נכרין המקריב אתה לו תהיה וכל מזונה בלכות בשמן וחרבה לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו

וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב ליהוה אש על תורה יקריבו והקריב על זבח התודת וחלות מזנות בלכות בשמן ורקיקי מזנות משחים בשמן וסלת מרבכת וחלת בלכות בשמן על חלת כלום חמין יקריב קרבנו על זבח תודת שלמים והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה ליהוה ככהן הורק את דם השלמים לו יהיה ובשר זבח תודת שלמים ביום קרבנו יאכל כל ביום קרבנו עד בקר ואם נדר או נדרה זבח קרבנו ביום הקריבו את זבחו יאכלו ממזרות והגזר ממנו יאכל והזוהרת מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף ואם האכל יאכל מבשר זבחו שלמים ביום השלישי לא ירצה המקריב אותו לא יחשוב לו פגול יהיה והנפש האכלת מכזבו עונה תשא והבשר אשר יזע בנכ טמא לא יאכל באש ישרף והבשר כל טהור יאכל בשיר והנפש אשר תאכל בשיר מזבח השלמים אשר ליהוה וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה ונפש כי תגע בכל טמא בטמאת אדם או בבהמה טמאה או בכל שיקן טמא ואכל מבשר זבח השלמים אשר יאכל ביהוה ונכרתה הנפש ההוא מעמיה וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל אל כל זכר בכהנים ובשר וכל שור וכל עז לא תאכלו וכל חלב נבלה וכל טרפה יעשה לכם מלאכה ואכל לא תאכלו כי כל אכיל חלב מן הבהמה אשר יקריב ממנה אשה ליהוה ונכרתה הנפש האכלת מעמיה וכל דם לא תאכלו בכל מוציאתיכם לעוף ובהמה כל נפש אשר תאכל כל דם ונכרתה הנפש ההוא מעמיה

וזאת תורת האשם קדש קדשים הוא במקום אשר ישחט את העלה ישחטו את האשם ואת דמו יזרק על המזבח סביב ואת כל חלבו יקריב ממנו את האכילה ואת החלב המכסה את הקרב

[illegible][illegible][illegible]

והנשיא את נבכותה יכבס בגריו וטמא עד הערב
טמאים המה לכם וזה ככם
טמא בשירי השירי על הארץ החלד והעכבר
והעל במיתו והאנקה והבול והכטאה והחכות
והתשמות אלה הטמאים לכם בכל השירי ככל
הנני בהם במותם יטמא עד הערב וכל אשר יפול
עליו מהם במותם יטמא מכל כלי יד או בגד או
עור או עץ כל כלי אשר יעשה מכלאכה בדם
במים יובא וטמא עד הערב וטהר וכל כלי חרש
אשר יפול מהם אל תוכו כל אשר ברוכו יטמא
ואתו תשברו מכל האכל אשר יאכל אשר יבוא
עליו מים יטמא וכל משיקה אשר יעשה בכב
כל יטמא וכל אשר יפול מנבכותם עליו יטמא
תור וכרים יתן טמאים הם וטמאים יהיו ככם
אך מעין ובור מוקה מים יהיה טהור ונני נבכותם
יטמא וכי יפול מנבכותם על כל דבר זרוע אשר
יזרע טהור הוא וכי יתן מים על זרע ונפל מנבכותם
עליו טמא הוא לכם
מן הכהמות אשר היא לכם לאכלה הנני נבכותה
יטמא עד הערב והאכל מנבכותה יכבס בגריו
וטמא עד הערב והנשיא את נבכותה יכבס בגריו
שקין הוא לא יאכל כל הולך על גוזלן וכל הולך
על ארבע עד כל מרבה רגלים ככל הער
השירי על הארץ לא תאכלום כי שקין הם אכל
תשקצו את נפשותיכם בכל השירי השירי וכא
טמא בהם ונטמאתם בהם כי אני יהוה אברהם יכם
והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני וכא
טמא את נפשותיכם בכל השירי הרמוע עכ
הארץ כי אני יהוה המעלה אתכם מארץ מצרים
לחית ככם לאכלה והייתם קדשים כי קדוש ושי
אני זאת תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה
הרמוע במים וכל נפש השירית על הארץ
כהדור בין הטמא ובין הטהר ובין החיה הנאכלת
ובין החיה אשר לא תאכל
ודבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
לאמר אשה כי תזרע ולדה זכר וטמאה שבעת
ימים מימי זרית דותה טמא וביום השביעי
יטמא בשירי ערכו ושיכשים יום ושלש ימים
השב בדמי טהרה בכל קדש לא תלך ואכל
המקדש לא תבא עד מולדת ימי טהרה ואם
נקבה תלד וטמאה שבעים כנרתה ושישים יום

וששית ימים תשב על דמי טהרה ובמולדת ימי
טהרה לבן או בבת תביא כשבין שנתו בעד
ובין יונה או תר לטאת אכל פוח אהל מועד אל
הכהן והקריבו וכהן כפני יהוה וכפר עליה וטהרה
מומק רמיה זאת תורת הידות בזכר או לנקבה
ואם לא תמנא ידה די שיה ולקחה שית תרים
או שני בני יונה אחד כללה ואחר לטאת וכפר
עליה הכהן וטהרה
ידבר יהוה אל משה ואכל אהרן לאמר אדם כי
יהיה בעור בשירו שיאת או ספחת או בהרת והיה
בעור בשירו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או
אל אחד מבניו הכהנים וראה הכהן את הנגע
בעור הבשר ושער בנגע הפך לבן וכמאת הנגע
עמוק מעור בשירו נגע צרעת הוא וראה הכהן
וטמא אותו ואם בהרת לבנה הוא בעור בשירו
ועמוק איז מראה מן העור ושיערה לא הפך לבן
והסגיר הכהן את הנגע שבעת ימים וראה הכהן
ביום השביעי והנה הנגע עמוק בעינו לא פשיר
הנגע בעור והסגירו הכהן שבעת ימים שיאת וראה
הכהן אותו ביום השביעי שיאת והנה כהן הנגע
ולא פשיר הנגע בעור וטהרו הכהן מספחת הוא
וכבס בגריו וטהר ואם פשיר תפשית המספחת
בעור אחרי הראתו אכל הכהן לטהרתו וראה
שיאת אל הכהן וראה הכהן והנה פשית המספחת
בעור וטמא הכהן צרעת הוא
נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן וראה
הכהן והנה שיאת לבנה בעור והיא הפכה שיער
לבן ומחית בשירי חזי בעיאת צרעת נשינת הוא
בעור בשירו וטמא הכהן לא יסגרו כי טמא
הוא ואם פרוח תפרח הצרעת בעור וכסדתה
הצרעת את כל עור הנגע מראשו ועד רגליו
לכל מראה עיני הכהן וראה הכהן והנה כסתה
הצרעת את כל בשירו וטהר את הנגע ככל הפך
לבן טהור הוא וביום הראות בו בשירי חזי יטמא
וראה הכהן את הבשר החי וטמא הבשר החי
טמא הוא צרעת הוא או כי ישוב הבשר החי
והפך לבן ובא אל הכהן וראה הכהן והנה
נהפך הנגע לבן וטהר הכהן את הנגע טהור
הוא
ובשיר כי יהיה בו בעור שחין ונרפא והיה במקום
השחין שיאת לבנה או בהרת לבנה אדמונית וראה
אל הכהן וראה הכהן והנה מראה שפכ מן העור

ושיערה הפך לבן וטמא הכהן נגע צרעת הוא
בשחין פרוח ואם יראה הכהן והנה איז בזה
שיער לבן ושיפכה אינה מן העור והיא כהה
והסגירו הכהן שבעת ימים ואם פשיר תפשיר
בעור וטמא הכהן אתו נגע הוא ואם תזרית תעמוד
הבהרת לא פשיר צרעת השחין הוא וטהרו
הכהן
בשיר כי יהיה בערו מכות אש והיתה מוחית
המכות בהרת לבנה אדמונית או לבנה וראה
אתה הכהן והנה נהפך שיער לבן בבהרת ומראה
עמוק מן העור צרעת הוא במכות פרוח וטמא
אתו הכהן נגע צרעת הוא ואם יראה הכהן והנה
איז בבהרת שיער לבן ושיפכה אינה מן העור
והאכהה והסגירו הכהן שבעת ימים וראה
הכהן ביום השביעי אם פשיר תפשיר בעור
וטמא הכהן אתו נגע צרעת הוא ואם תזרית
תעמוד הבהרת לא פשיר צרעת בעור והוא כהה
שיאת המכות הוא וטהרו הכהן כי צרעת המכות
הוא
ואיש או אשה כי יהיה בו נגע בראש או בזקן
וראה הכהן את הנגע והנה מראה עמוק מן העור
ובו שיער צהב דק וטמא אתו הכהן נזק הוא
צרעת הראש או הזקן הוא וכי יראה הכהן את
נגע הזקן והנה איז מראה עמוק מן העור ושיער
שחור איז בו והסגיר הכהן את נגע הזקן שבעת
ימים וראה הכהן את הנגע ביום השביעי והנה
לא פשיר הזקן ולא היה בו שיער צהב ומראה
הזקן איז עמוק מן העור והתלכו זאת הזקן לא
יכלו והסגיר הכהן את הזקן שבעת ימים שיאת
וראה הכהן את הזקן ביום השביעי והנה לא
פשיר הזקן בעור ומראה איז עמוק מן העור
וטהר אתו הכהן וכבס בגריו וטהר ואם פשיר
יפשיר הזקן בעור אחרי טהרתו וראה הכהן
והנה פשיר הזקן בעור לא יבקר הכהן לשיער
הצהב טמא הוא ואם בעינו עמוק הזקן ושיער
שחור עמוק בו נרפא הזקן טהור הוא וטהרו
הכהן
ואיש או אשה כי יהיה
בעור בשירם בהרת בהרת לבנה וראה הכהן
והנה בעור בשירם בהרת כהה לבנת בהק הוא
כי ימרט ראשו קרוח הוא טהור הוא ואם
מפאת פניו ימרט ראשו גבוה הוא טהור הוא

וכי יהיה בקרחתו או בגבולות נגוע לבן אדם מרם
צרעת פרחת הוא בקרחתו או בגבולות וראה אותו
הכהן והנה שאת הנגע לבנה אד מידמת בקרחתו
או בגבולות כמראה צרעת עור בשאר איש צרוע
הוא טמא הוא טמא יטמאנו הכהן בראשו נגעו
והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו
יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא
כל ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא בדר ישב
מוחוץ כמונה מושרבו
והבגד

כי יהיה בו נגע צרעת בגדר ימור או בגדר
פשיטים או בשתי או בערב קשיתים וכלומר
או בעור או בכלל מלכת עור והיה הנגע יקרק
או ארמזם בגדר או בעור או בשתי או בערב
או בכלל עור נגע צרעת הוא והראה אותו
הכהן וראה הכהן את הנגע והסגיר את הנגע
שבעת ימים וראה את הנגע ביום השביעי כי
פשיה הנגע בגדר או בשתי או בערב או בעור
ככל אשר יעשה העור כמלכתה צרעת מנמאת
הנגע טמא הוא וסירף את הבגד או את השתי
או את הערב בעלמור או בפשיטים או את ככל
כלי העור אשר יהיה בו הנגע כי צרעת מנמאת
הוא באש תשרף ואם יראה הכהן והנה לא
פשיה הנגע בגדר או בשתי או בערב או בכל
כלי עור וצוה הכהן וכבסו את אשר בו הנגע
והסגירו שבעת ימים שנית וראה הכהן אחרי
הכבס את הנגע והנה לא הפך הנגע ארע עינו
והנגע לא פשיה טמא הוא באש תשרפו פחות
הוא בקרחתו או בגבולות ואם ראה הכהן והנה
כהה הנגע אחרי הכבס אותו וקרע אותו כוהגדר
או מן העור או מן השתי או מן הערב ואם תראה
עור בגדר או בשתי או בערב או בכל כלי עור
פרחת הוא באש תשרפו את אשר בו הנגע
והבגד או השתי או הערב או כל כלי העור
אשר תכבס וסר מהם הנגע וכבס שנית וטוהר
זאת תורת נגע צרעת בגד הצמר או הפשיטים
או השתי או הערב או בכל כלי עור פטהירו או
לטמאו

וידבר יהוה אל משה לאמר זאת תהיה תורת
המזרע ביום טהרתו והובא אל הכהן ויצא הכהן
אל מוחוץ כמונה וראה הכהן והנה נפא נגע
הצרעת מן הצרוע וצוה הכהן ולקח למטהר שתי
צפרים חיות טהרות ועץ ארז ושני תולעת ואוב

וצוה הכהן ושיחט את הצפור האחת אלכלי חרש
על מים חיים את הצפור החיה יקח אתה ואת עין
הארז ואת שני התולעת ואת האוב וטבח אותם
ואת הצפור החיה בדרם הצפור השחטה על המים
החיים והיה על המטהר מן הצרעת שבע פעמים
וטהרו ושלחו את הצפור החיה על פני הטידה
וכבס המטהר את בגדיו וגלחו את כל שערו
ורחץ במים וטהר ואחר יבוא אל המוזהר וישב
מוחוץ לאהל שבעת ימים והיה ביום השביעי
יגלח את כל שערו את ראשו ואת זקנו ואת גבת
עינו ואת כל שערו יגלח וכבס את בגדיו ורחץ
את בשרו במים וטהר וביום השמיני יקח שני
כבשים תמימים וכבשה אחת בת שלשה תמימים
ושלשה עשרים סלת מנחה בלוכה בשמן וכל
אחד שלמן והעמיד הכהן המטהר את האיש
המטהר ואתם כפני יהוה פתחו אהל מועד ולקח
הכהן את הכבש האחד והקריב אותו כאשם
ואת כל השמן והנף אתם תנופה כפני יהוה
ושיחט את הכבש במקום אשר ישיחט ארז
החטאת ואת העלה במקום הקדש כי כחטאת
האשם הוא לכהן קדש קדשים הוא ולקח הכהן
מדם האשם ונתן הכהן על תורן ארז המטהר
הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו
הימנית ולקח הכהן מכלו השמן וישק על ערקו ונתן
השמן אלית וטבח הכהן את אצבעו הימנית כו
השמן אשר על כפו השימאלית והיה מן השמן
באצבעו שבע פעמים כפני יהוה ומיתר השמן
אשר על כפו יתן הכהן על תורן ארז המטהר
הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו הימנית
על דם האשם והנותר בשמן אשר על כף הכהן
יתן על ראש המטהר וכפר עליו הכהן כפני
יהוה ועשה הכהן את החטאת וכפר על המטהר
והטמאתו ואחר ישחט את העלה והעלה הכהן
את העלה ואת המנחה המזבחה וכפר עליו הכהן
וטהר
דל הוא יאני ידו מושגת ולקח כבש אחד אשם
לתנופה לכפר עליו ועשרו סלת אחד בכור
בשמן כמנחה וכל שלמן ושתי תרים או שני בני
ינה אשר תשיג ידו והיה אחד חטאת והאחר
עקר והביא אתם ביום השמיני כטהרתו
אל הכהן אכ פתחו אהל מועד כפני יהוה
ולקח הכהן את כבש האשם ואת כל השמן

והנף אתם הכהן תנופה כפני יהוה ושיחט ארז
כבש האשם ולקח הכהן מדם האשם ונתן על
תורן ארז המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל
בהן רגלו הימנית ומן השמן יצק הכהן על כף
הכהן השימאלית והיה הכהן באצבעו הימנית כו
השמן אשר על כפו השימאלית שבע פעמים
כפני יהוה ונתן הכהן מן השמן אשר על כפו על
תורן ארז המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית
ועל בהן רגלו הימנית על מקום דם האשם
והנותר מן השמן אשר על כף הכהן יתן על
ראש המטהר לכפר עליו כפני יהוה ועשה את
האחר מן התרים או מן בני הונה מאשר תשיג
ידו את אשר תשיג ידו את האחר חטאת ואת
האחר עלה על המנחה וכפר הכהן על המטהר
כפני יהוה זאת תורת אשר בו נגע צרעת אשר
לא תשיג ידו בטהרתו

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר כי תבאו
אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתיו
נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם ובא אשר בו
הבית והגיד לכהן לאמר נגע נראה לי בבית
וצוה הכהן ופגו את הבית בטרם יבא הכהן
לראות את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית ואחר
כן יבא הכהן לראות את הבית וראה את הנגע
והנה הנגע בקירת הבית שקערורות ירקרקות
או ארמזות ומראהו שפך מן הקיר ויצא
הכהן מן הבית אל פתח הבית והסגיר את הבית
שבעת ימים ושב הכהן ביום השביעי וראה והנה
פשיה הנגע בקירת הבית וצוה הכהן וחלצו את
האבנים אשר בהן הנגע והשליכו אתהן אל מוחוץ
לעיר אל מקום טמא ואת הבית יקצץ מבית סביב
ושפכו את הצפור אשר הקצו אל מוחוץ לעיר אל
מקום טמא ולקחו אבנים אחרות והביאו אל תחת
האבנים ועפר אחר יקח וטח את הבית ואם ישוב
הנגע ופרח בבית אחר וחלץ את האבנים ואחרי
הקצות את הבית ואחרי הטוח וצוה הכהן וראה
והנה פשיה הנגע בבית צרעת מנמאת הוא בבית
טמא הוא ונתן את הבית את אבניו ואת עצי ואת
כל עפר הבית והוציא אל מוחוץ לעיר אל מקום
טמא והבא אל הבית כל ימי הסגור אותו וטמא
עוד הערב והשיב בבית יכבס את בגדיו והאכס
בבית יכבס את בגדיו ואם בא יבא הכהן וראה
והנה לא פשיה הנגע בבית אחרי הטח את הבית

וטהר הכהן את הבית כי נפא הנגע ולקח למטה
את הבית שתי צפרים ועץ ארז ושני תולעת
ואוב ושיחט את הצפור האחת אלכלי חרש על
מים חיים ולקח את עץ הארז ואת האוב ואת
שני התולעת ואת הצפור החיה וטבח אתם בדרם
הצפור השחטה והיה מן הצרעת שבע פעמים
שבע פעמים ושיחט את הבית בדרם הצפור
ובמים חיים ובצפור החיה ובעץ הארז ובאוב
ובשני התולעת ושלחו את הצפור החיה וטבח
וטהר זאת תורה לכלל נגע הצרעת ולכונק
ולצרעת הבגד ולבית ולעצאת ולספחות ולבהרת
להורת ביום הטמא וביום הטהר זאת תורת
הצרעת

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר דברו
אל בני ישראל ואמרתם אלהם איש איש כי
יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא וזאת תהיה טמאתו
בזובו רר בשירו את זובו או הותים בשירו מזובו
טמאתו הוא כל המושב אשר ישב עליו הזב
יטמא וכל הכלי אשר ישב עליו יטמא ואיש
אשר יגע במושבו יכבס בגדיו ורחץ במים
וטמא עוד הערב והישב על הכלי אשר ישב
עליו הזב יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עוד
הערב והנגע בבשר הזב יכבס בגדיו ורחץ במים
וטמא עוד הערב וכי ירק הזב בטהור וכבס בגדיו
ורחץ במים וטמא עוד הערב וכל המרכב אשר
ירכב עליו הזב יטמא וכל הנגע בכל אשר יהיה
תחתיו יטמא עוד הערב והנשיא אותם יכבס בגדיו
ורחץ במים וטמא עוד הערב וכל אשר יגע בו
הזב וידיו לא ישוף במים וכבס בגדיו ורחץ במים
וטמא עוד הערב וכלי חרש אשר יגע בו הזב
ישבור וכל כלי עץ ישוף במים וכי יטהר הזב
מזובו וספר לו שבעת ימים בטהרתו וכבס בגדיו
ורחץ בשיר במים חיים וטהר וביום השמיני יקח
לו שתי תרים או שני בני ינה ובא כפני יהוה אכ
פתח אהל מועד ונתן את הכהן לעשור אתם
הכהן אחד חטאת והאחר עלה וכפר עליו הכהן
כפני יהוה מזובו
כי תצא ממונו שכבת זרע ורחץ במים את ככל
בשרו וטמא עוד הערב וכל בגד וכל עור אשר
יהיה עליו שכבת זרע וכבס במים וטמא עוד
הערב ואשה אשר ישב אשה אתה שכבת זרע

וּרְוִיזוּ בַּיּוֹם וּשְׂמָאוֹ עַד הָעֶרֶב
וְאִשָּׁה כִּי תִהְיֶה וְבֶהָ רִמְיָהּ זָבָה בְּכִשְׁרָה שִׁעֲבֹת
יָמִים תִּהְיֶה בְּדֶרְתָּהּ וְכֹכַב הַגֹּלֶגֶל בָּהּ יִשְׁמָא עַד הָעֶרֶב
וְכֹכַב אֲשֶׁר יִשְׁעֵכָּה עֲלֶיהָ בְּזֶרֶתָהּ יִשְׁמָא וְכֹכַב אֲשֶׁר
תִּשְׁבֵּעַ עָלָיו יִשְׁמָא וְכֹכַב הַגֹּלֶגֶל בְּמִשְׁכַּבָּהּ יִכְבֵּס
בְּגָדָיו וְרִוְיָזוּ בַּיּוֹם וּשְׂמָאוֹ עַד הָעֶרֶב וְכֹכַב הַגֹּלֶגֶל בְּכֹל
כִּלְי אֲשֶׁר תִּשְׁבֵּעַ עָלָיו יִכְבֵּס בְּגָדָיו וְרִוְיָזוּ בַּיּוֹם
וּשְׂמָאוֹ עַד הָעֶרֶב וְאִם עֵלֶךְ הַכּוֹשֵׁיכָה הוּא אֹמֶל
הַכֵּל אֲשֶׁר הוּא יִשְׁבֵּעַ עָלָיו בְּזִמְנוֹ בּו יִשְׁמָא עַד
הָעֶרֶב וְאִם שִׁכָּה יִשְׁבֵּעַ אִשָּׁה אֹתָהּ וְתִהְיֶה זָרָתָהּ
עָלָיו וְשְׂמָאוֹ שִׁעֲבֹת יָמִים וְכֹכַב הַגֹּלֶגֶל אֲשֶׁר יִשְׁבֵּעַ
עָלָיו יִשְׁמָא

וידבר יהוה אל משה אחרי מות שני בני אהרן
בקרבת קפני יהוה וימותו ויאמר יהוה אל משה
דבר אל אהרן ואמר אל בני בכרית את
הקדש מובית בקרב את פני הכפרת אשר
על הארון ולא ימותו כי בענין הכפרת על הארון
באת ימא אהרן את הקדש בפר בן בקר
לחטאת ואיך כללה וכתב בך קדש כי בשם
ומכנס בך יהיו כל בשירו ובהם בך יחזק
ובמזלפת בך יצאם בגלי קדש וכו' ורחמי כמים
את בשירו וכבשים ומאת ידית בני ישראל יח
שני שני יעזים לו חטאת ואיך כל עוב
והקריב אהרן את הפר חטאת אשר לו ופר
בשירו וכעד ביתו וקח את שני השעירים והקריב
אתם לפני יהוה פתח אהל מועד ותן אהרן עול

שני השעירים גרלות גורל אחד ליהוה וגורל
אחד לעזראל והקריב אהרן את השעיר אשר
עלה עמו הגורל ליהוה ועשהו חטאת והשעיר
אשר עלה עמו הגורל לעזראל יעמוד חי לפני יהוה
לכפר עמו כל שנתו אתו כל עזראל המדברה והקריב
אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד
ביתו ושלו את פר החטאת אשר לו וכפר מכל
המזחות גחלי אש מועל המזבח מכבש יהוה ומכל
חבניו קטרת סמים דקה והביא מבית כפרת ונתן את
הקטרת על האש לפני יהוה וכסה ענן הקטרת את
הכפרת אשר על העדות ולא ימות וכפר מדרם
הפר והזה באזעזעו על פני הכפרת קדמה וכבש
הכפרת אשר שלבו פלמים מן הדם באזבצו ושחט
את שעיר החטאת אשר נלם והביא את דמו אל
מבית לכפרת ועשה את דמו כאשר עשה אדם
הפר והזה אתו על הכפרת וכבש הכפרת וכפר
על הקדש מטמאת בני ישראל וכופש עליהם ככל
חטאתם וכן יעשה לאהל מועד האהל אתם בתוך
שמותם וכל אדם ככל יליה בבאהל מועד בבואו
לכפר בקדש עד יצאתו וכפר בעדו ובעד ביתו
ובעד כל הקהל ישראל ויצא אהל המזבח אשר כבש
יהוה וכפר עמו וכפר מדרם הפר ומדרם השעיר
ונתן על קרנות המזבח סביב והזה עמו מן הדם
באזבצו שבע פלמים ושהרו קדשו ושמתם בני
ישראל וכבה מכפר את הקדש ואת האהל מועד
ואת המזבח והקריב את השעיר החי וסמוך אהרן
אש ית ידו על ראש השעיר החי והתודה עמו
את כל עונות בני ישראל ואת כל פשעייהם כלכ
חטאתם ונתן אתם על ראש השעיר ושלח ביד
איש עתי המדברה ונשא השעיר עמו את כל
עונותם אל ארץ מזה ושלח את השעיר במדבר
ובא אהרן אל אהל מועד ופגש את בוגי הבד
אשר לבש בבוא אל הקדש והניחם עם ורחץ
את בשרו במים כמקום קדוש וכבש את בוגיו
ויצא ונשאת את עלתו ואת עלת העם וכפר בעדו
ובעד העם ואת חלב החטאת יקטיר המזבחה
והמשיחו את השעיר והעזראל יכבש בגדיו ורחץ
את בשרו במים ואחריו כן יצא אהל המזבח
ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר הובא
את דמו לכפר בקדש ויצא אל מוזהל כמזהל
ושחטו באש את ערתם ואת שרידם את פר שים
והשרף אתם יכבש בגדיו ורחץ את בשרו במים

וְאָחֲרֵי כֵן יָבוֹא אֶל הַמִּזְבֵּחַ וְהִיתָה לָכֶם לַחֲקֵת
עֹלָם בְּחֹדֶשׁ הַיִּשְׁבִּיל בִּיעֲשֹׂר לַחֹדֶשׁ תַּעֲזֹז אֶת
נֶפְשֵׁיכֶם וּבֶל מִלֵּאכָה כֹּחַ תַּעֲשֶׂה הַאֲזָרָה וְהָרֹג הָגֵר
בְּתוֹכְכֶם כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם לִשְׁהַר אֲתֹכֶם
מִכָּל חַטֹּאתֵיכֶם כִּכְנִי יִהְיֶה תִּשְׁהָרוּ שִׁבְתֵּי שִׁבְרוֹן
הַיָּאֵלְכֶם וְעֵינֵיכֶם אֶת נֶפְשֵׁיכֶם וְחֵקַת עֹלָם וּבְכֹר
כֹּהֵן אֲשֶׁר יִמְשֹׁחַ אֶת־וָאֵשֶׁר יִמָּוֶלֶת אֶת יָדוֹ כִּכְנִי
תִּהְיֶה אֲבוּיֹכֶם וְכִבְשֵׁי אֲתוֹבְדֵי הַבֵּד בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ
וּפָר אֶת מִקְרָשׁ הַקֹּדֶשׁ וְיָאֵת אֶהֱלֵךְ מוֹעֵד וְאֵת
הַמִּזְבֵּחַ יִכָּפֵר וְעַל כֹּהֲנֵיכֶם וְעַל כָּל עַם הַקֹּהֲלִי
יִכָּפֵר וְהִיתָה יָאֵת לָכֶם לַחֲקֵת עֹלָם לִכְפֹּר עַל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל מִכָּל חַטֹּאתֶם אֲחֻת בִּשְׁנָה וְעֵשֶׂה כַּאֲשֶׁר
צִוִּיתִי יְהוָה אֶת מֹשֶׁה
וְיִדְבֵּר יְהוָה כֹּחַ מִשְׁכָּה לֵאמֹר דְּבַר אֶל אֹהֲרָן וְאֶל
בְּנָיו וְאֶל כָּל בְּנֵי־אֶל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם זֶה הַדְּבַר
אֲשֶׁר צִוִּיתִי יְהוָה לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר יִשְׁחַט שֹׁר אוֹ כֶּשֶׂבֶאֱוֹל מִמִּזְבֵּחַ אוֹ אֲשֶׁר
יִשְׁחַט מִחוּץ לַמִּזְבֵּחַ וְאֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא
הָבִיאוּ הַקֹּרִיבִּים קֶרֶבֶן לִיהוָה כִּכְנִי יִהְיֶה דָם
יִחַשֵׁב לָאֵשׁ הוֹאֵדֵם שֹׁפָר וְזָכַרְתָּ אֲשֶׁר הוֹאֵל
מִקְרֵב עֲמוֹ כִּכְנִי אֲשֶׁר יִמָּוֶלֶת אֲבוּיֹכֶם וְיִשְׂרָאֵל אֶת
זְבָחֵיהֶם אֲשֶׁר הֵם יִזְבְּחוּ כִּכְנִי הַשִּׁיחֹר וְהַיִּמִּינִים
לִיהוָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶל־כֹּהֵן וְיִזְבְּחוּ זְבָחֵי
שִׁלְמִים כִּי הוֹלֵךְ אוֹתָם וְזָרַק כֹּהֵן אֶת הַדָּם עַל־
מִזְבֹּחַ יְהוָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהַקִּטֹּר הַחֲלָבִלִיּוֹת
יִזְחֹל לִיהוָה וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זְבָחֵיהֶם לִשְׁעֵירִים
אֲשֶׁר הֵם זֵימִם אֲחֻרֵיהֶם עֹלָם תִּהְיֶה זֹאת כֹּהֵן
לְדָרְתָם וְאֵלֵהֶם תֹּאמַר אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
וּמִן הָהָר אֲשֶׁר יִזְרֹעַ בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יַעֲלֶה עֹבֶה אוֹ
יִזְחֹל וְאֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא יָבִיאוּ לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ
לִיהוָה וְזָכַרְתָּ הָאֵשׁ הַהֹאֲמַעֲמֹו וְאִישׁ אִישׁ מִבֵּית
יִשְׂרָאֵל כֹּחַ וּמִן הָהָר בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יֵאָכֵל כָּל דָּם
וְהִתִּיתִי פָנִי בְנֶפֶשׁ הַאֲנָכָה אֶת הַדָּם וְהִכֹּתִי אֹתָהּ
מִקְרֵב עֲמָהֶּכִי נֶפֶשׁ הַבֶּשֶׂר בְּדָם הוּא וְנָתַתִּי
לָכֶם עַל־הַמִּזְבֵּחַ כִּכְפֹּר עַל־נֶפְשֵׁיכֶם כִּי הַדָּם הוּא
בְּנֶפֶשׁ יִכָּפֵר עַל כָּן אֲמַרְתִּי כִכְנִי יִשְׂרָאֵל כָּל־נֶפֶשׁ
מִכֶּם לֹא־תֵאָכֵל דָּם וְהָרֹג בְּתוֹכְכֶם לֹא יֵאָכֵל
דָּם וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הָהָר בְּתוֹכָם
אֲשֶׁר יִזְרֹעַ יִהְיֶה אוֹ עוֹף־אֲשֶׁר יֵאָכֵל וְשִׁפָּר אֶת
דָּמוֹ וּבִסְהוֹ בְּעֵפֶר כִּי נֶפֶשׁ כָּל־בֶּשֶׂר דָּמוֹ בְּנֶפֶשׁוֹ
הוּא וְאָמַרְתָּ כִכְנִי יִשְׂרָאֵל דָּם כִּכְבֹּשֶׁר לֹא־תֵאָכֵל
כִּי נֶפֶשׁ כָּל־בֶּשֶׂר דָּמוֹ הוּא כָּל־אֲכָלִיו יִכְרַת

וכל נפשי אשר תאכל נבלה וטרפה באזרו
ובגר ובכס בגדיו ורוחץ במים וטמא עד הערב
וטהר ואם לא יכבס ובשרו לא ירוחץ ונשיא
עונו
וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אלבני ישראל
ואמרת אליהם אני יהוה אלהיכם כנועשה ארץ
מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו וכמועשה
ארץ כנען אשר אני מביא אתכם שימיה לא תעשו
ובחוקתיהם לא תלכו את מיפטי תעשו ואת חקתי
תשימרו ולכלת בהם אני יהוה אלהיכם ושימרתם
את חקתי ואת מיפטי אשר יעשה אתם האדם
וחי בהם אני יהוה
אלכל שאר בשרו לא תקרבו לנבלות ערוות
אני יהוה
ערוות
אבין וערוות אמו לא תגלה אמו לא תגלה
ערוות אשת אבין לא
תגלה ערוות אבין הוא
אחותך בת אבין אובת אמו מוכרת בית אב
מוכרת חוץ לא תגלה ערוותך
בהנך או בת בתך לא תגלה ערוותך כי ערוותך
הוא
אשת אבין מוכרת אבין אחותך הוא לא תגלה
ערוותה
ערוות אחות אבין לא
שאר אבין הוא
לא תגלה כי שאר אמו הוא
אחיו אבין לא תגלה אכ אשתו לא תקרב דדריך
הוא
כלתך לא תגלה אשת בןך הוא לא רגובה
ערוותה
תגלה ערוות אחיו הוא
אשה ובתה לא תגלה את בת בנה ואת בת בתה לא
תקח לנכות ערוותה שארה הנה זמה הוא ואשה
אל אחותה לא תקח לצר לנכות ערוותה על ידי
בחייה ואל אשה בנדת טמאתה לא תקרב לנכות
ערוותה ואל אשת עמיתך לא תתן שיכבתך לחרע
לטמא בה ומוזעך לא תתן להעביר למכר ולא
תחלל את שם אלהיך אני יהוה ואני זכר לא תשיכב
מישכבי אשה תועבה הוא ובכל בהמה לא תדון
שיכבתך לטמאה בה ואשה לא תעמוד לפני בהמה
לבעלה תבל הוא אל תטמאו בכל אלה כי בכל אלה
לטמאו הגוים אשר אני משיכו מפניכם ותטמאו
הארץ ואפקד עונה עליה ותקא הארץ את ישיביה

ושימרתם אתם את חקתי ואת מיפטי וכל תעשו
מוכל התועבות האלה האזרו והגר הארץ בתוכם
כי את כל התועבות האל עשו אנשי הארץ
אשר לפניכם והטמאו הארץ וכא תקא הארץ
אתכם בטמאתם אתה כאשר קאה את רגלי
אשר לפניכם כי ככל אשר יעשה מוכל התועבות
האלה ונכרתו הנפשות העשיות מקרב עינים
ושימרתם את מימרתך בכלת עשיות מוחקות
התועבות אשר עשו לפניכם וכל תטמאו בהם
אני יהוה אלהיכם
וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אלכל עדת בני
ישראל ואמרת אליהם קדשים תהיו כי קדוש אני
יהוה אלהיכם איש אמו ואביו תיראו ואת שבתת
תשימרו אני יהוה אלהיכם אל תפגו אל האליכם
ואלהי מסכה לא תעשו לכם אני יהוה אלהיכם וני
תזבחו זבחי שלמים ליהוה לרצונכם תזבחו ביום
זבוחכם אלכל וממולדת והנותר עד יום השלישי
באש ישרף ואם האכל יאכל ביום השלישי פגול
הוא לא ירעה ואכליו עונו ישא כי את קדש יהוה
וזלל ונכרתה הנפשי ההוא מעמיה ובקערכם את
קעיר ארצכם לא תכנה פאת שרך קקצר ולקט
קצירך לא תבקט וכרמך לא תעוכל ופרט כרמך
לא תבקט לעני וכור תעזב אתם אני יהוה אלהיכם
לא תזנבו ולא תכחשו ולא תשיקרו איש בעמיתו
ולא תשיבעו בשימך לשקר וחינל את שים אלהיך
אני יהוה לא תעשק את רעך ולא תזלל לא תכין
פעלת שימיר אתך עד בקר לא תקלל חרש וכפני
עור לא תתן מכשיל ויראת מאהיך אני יהוה לא
תעשו עול במשיפט לא תשא פני דל ולא תהדר
פני גרוך בנזק תשיפט עמיתך לא תכר רכיב
בעמך לא תלמד על דם רעך אני יהוה לא תשא
את אחיך בנכבך הונח תוכיח את עמיתך וכא
תשא עליו חטא לא תקם ולא תטר את בני עמו
ואהבת לרעך כמוך אני יהוה את חקתי תשימרו
בהמתך לא תרביע כלבים עיך לא תזרע כלבים
ובגר כלאים שעטנו לא יעלה עיך ואיש כי ישיכב
את אשה שיכבת זרע והוא שיפחה נחרפת לא ישה
והפרה לא נפרתה או חפשה לא נתן כה בקרית
תהיה לא ימותו כי לא חפשה והביא את אשמו
ליהוה אלקותיו אהל מועד איל אשים וכפר עליו
זבחן באיל האשם לפני יהוה על חטאתו אשר חטא
ונסלח לו מוחטאתו אשר חטא

וכי תבאו אל הארץ ונטעתם כל עץ מאכל
וערלתם ערלתו את פריו טעם עינים יהיה לכם
ערלים לא יאכל ובשנה הרביעית יהיה כל פרי
קדש הכולים ליהוה ובשנה החמישית תאכלו את
פריו להוסיף לכם תבואתו אני יהוה אלהיכם לא
תאכלו על הדם לא תזחשו ולא תעונו לא תקפו
פאת ראשכם ולא תשיזו את פאת זקנך ועיני
כנפטי לא תהנו בבשרכם וכתבת קעקע לא תהנו
בכס אני יהוה אל תחלל את בתך להזנותה וכא
תזנה הארץ ומלאת הארץ זמה את שבתת תשימרו
ומקדשי תיראו אני יהוה אל תפגו אל האבת ואל
הידענים אל תבקשו לטמאה בהם אני יהוה
אלהיכם מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת
מאלהיך אני יהוה
אתך גר בארצכם לא תזנו אתו כאזרח מוכס יהיה
לכם הגר הגר אתכם ואהבת לו כמוך כי גרים
הייתם בארץ מצרים אני יהוה אלהיכם לא תעשו
עול במשיפט במדה במשקל ובמאזן כי אני
צדק אבני צדק אפת צדק והיך צדק יהיה לכם
אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ
מצרים ושימרתם את כל חקתי ואת כל מיפטי
ועשייתם אתם אני יהוה
וידבר יהוה אל משה לאמר ואכל בני ישראל
תאמר איש איש מובני ישראל ומוך הגר הגר
בישראל אשר יתן מזרעו למוכר מות יומות עם
הארץ ירמזהו באבן ואני אתן את פני באיש ההוא
והכרתי אתו מקרב עמו כי מזרעו נתן למכר למען
טמא את מקדשי וכחלל את שם קדשי ואם
העלם יעליכו עם הארץ את עיניהם מן האיש
ההוא בתתו מזרעו למוכר לבלתי המות אתו ושימות
אני את פני באיש ההוא ובמשיפוחו והכרתי אותו
ואת כל הזנים אחרי כלונות אחרי המוכר מקרב
עמם והנפשי אשר תפיה אל האבת ואכל הידענים
לונת אחריהם ונתתי את פני כנפטי ההוא והכרתי
אתו מקרב עמו והתקדשתם והייתם קדשים כי
אני יהוה אלהיכם ושימרתם את חקתי ועשייתם
אתם אני יהוה מקדשים כי איש איש אשר
יקלל את אביו ואת אמו מות ימות אביו ואמו
קלל דמויו בו ואיש אשר ינאף את אשת איש
אשר ינאף את אשת רעהו מות ימות דהנאף
והנאפת ואיש אשר ישיכב את אשת אביו
ערוות אביו וכל מות ימותו עיניהם רכביהם בם

ואיש אשר ישכב את כלתו מות יומתו שניהם
תבב עשו דמיהם בם ואיש אשר ישכב את זכר
מזיכבי אשה תועבה עשו שניהם מות יומתו
דמיהם בם ואיש אשר יקח את אשה ואת אמה
זמה הוא באש ישרפו אתו ואתהן וכל תהיה זמה
בתוכם ואיש אשר יתן שכבתו בבהמה מוות
ימות ואת הבהמה תהרגו ואשה אשר תקרב אל
כל בהמה לרבעה אתה והרגת את האשה ואת
הבהמה מות יומתו דמיהם בם ואיש אשר יקח את
אחותו בת אביו או בת אמו וראה את ערותה והיא
תראה את ערותו חסד הוא וזכרתו כלעיל בני עמם
ערוות אחרת זלה עונן ישיא ואיש אשר ישכב את
אשה דוה ולכה את ערותה את מקרה הערה והוא
גלית את מקור דמיה וזכרתו שניהם מקרב עמם
וערוות אחרת אמוך ואחרת אבין לא תנכה כי את
עראר הערה עונם ישיאו ואיש אשר ישכב את
דדתו ערוות דדו גלה חטאם ישיאו ערירים ימותו
ואיש אשר יקח את אשת אחיו נדה הוא ערוות
אחיו גלה ערירים יהיו ושלמותם את כל חקתי ואת
כל משפטי ועשייתם אתם ולא תקרא אתכם הארץ
אשר אני מביא אתכם שמה לשיבת בה ולא תכנסו
ברקת הגוי אשר אני משלח מפניכם כי את כל
אלה עשו ואקץ בם ואמור לכם אתם תירששו את
אדמותם ואני אגלה לכם לרשית אתה ארץ ואת
חלב ודבש אני יהיה אלהיכם אשר הבדלתי אתכם
מן העמים והבדלתי בין הבהמה הטהרה לטמאה
ובין העוף הטמא לטהר ולא תשיקצו את נפשיתם
בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמשי האדמה אשר
הבדלתי לכם כטמא והייתם כי קדשים כי קדוש
אני יהיה ואבדל אתכם מן העמים להיות כי ואיש
או אשה כי יהיה בהם אוב או ידעני מות יומתו
באבן ירגמו אתם דמיהם בם
ויאמור יהוה אל משה אמר אל הכהנים בני
אהרן ואמרת אלהם כל נפש לא יטמא בעמיו
כי אם לשיארו הקרב אליו לאכו ולאביו ובבניו
ולבתו ולאחיו ולאחותו הבתולה הקרובה אליו
אשר לא היתה לאיש לה יטמא כלא יטמא
בעל בעמיו כהחזקו לא יקרוהו קרובה בראש
ופאת זקנם לא יגלו ובעשרים כלא ישרש
שרש קדשים יהיו לאלהיהם ולא יחללו שם
אלהיהם כי יאת אש יהוה כחם אלהיהם דם
מקריבם והיו קדש אשה זנה וחללה לא יקחו

ואשה גרושה מאשה לא יקחו כי קדש הוא
לאכלהו וקדשתו כי את לחם אלהיו הוא מקריב
קדש יהיה לך כי קדוש אני יהוה מקדשים וברת
איש כהן כיתחל כינות את אביה היא מוחללת
באש תשרף והכהן הגדול
מאחיו אשר יזכר על ראשו שמן הכהונה ומלא
את ידו ללכש את הבגדים את ראשו לא יפרע
ובגדיו לא יקדם ועל כל נפשית מות לא יבא באבין
ולאמו לא יטמא ומן המקדש לא יילא ולא יחלל
את מקדש אלהיו כי נזר שמן משחת אלהיו עליו
אני יהוה והוא אשה בבתוליה קח אלמנה וגרושה
וחללה זנה את אלה לא יקח כי אם בתולה בעלמו
יקח אשה ולא יחלל זרעו בעמיו כי אני יהוה
מקדשו וידבר יהוה אל משה
לאמור דבר אל אהרן לאמר איש מזרעך לדרתם
אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב לחם אלהיו
כי כל איש אשר בו מום לא יקרב איש עור או
פסול או חרס או שרוע או איש אשר יהיה בן
שבר רגל או שבר יד או גב או דק או הבכר
בעינו או גרב או יקפת או מרוח אשר ככל איש
אשר בו מום מזרע אהרן הכהן לא יקרב להקריב
את אש יהוה מום בו את לחם אלהיו לא יקח
להקריב לחם אלהיו מקדש הקדשים ומן
הקדשים יאכל אך אל הפרכת לא יבא ואכל
המזבח לא יאש כי מום בו ולא יחלל את מקדש
כי אני יהוה מקדשים וידבר משה אל אהרן ואכל
בניו ואכל כל בני ישראל
וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל אהרן
ואל בניו ויגזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו
את שם קדשי אשר הם מקדשים לי אני יהוה
אמר אלהם לדרתיהם כל איש אשר יקרב
מכל זרעכם אל הקדשים אשר יקדשו בני
ישראל ליהוה וטמאתו עליו וזכרתה הנפש ההוא
מלפני אני יהוה איש אשר מזרע אהרן והוא שרוע
או זב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר והגזל
בכל טמא נפש או איש אשר תצא ממונו שיכבת
זרע או איש אשר יגע בכל שרץ אשם יטמא כו
או באדם אשר יטמא לו לכל טמאתו נפש אשר
תגע בו וטמאה עד הערב ולא יאכל מן הקדשים
כי אם רחץ בשיר במים ובא שמימי טהר ואחר
יאכל מן הקדשים כי לחמו הוא נבלה וטמאה לא
יאכל לטמאה בה אני יהוה ושימרו את משמרת

ולא ישיאו עליו חטא ומותו בו כי יחללו אני יהוה
מקדשים וכל יר לא יאכל קדש תושב כהן ושיכיר
לא יאכל קדש וכהן כי יקנה נפש קנין כסף הוא
יאכל בו וילד ביהוה יאכלו בלחמו ובתכהן כי
תהיה לאיש זר הוא בתרומות הקדשים לא תאכל
ובתכהן כי תהיה אכמנה וגרושה זרע אין כה
ושבת אל בית אביה כנעזריה מלחם אביה תאכל
וכל זר לא יאכל בו ואיש כי יאכל קדש בשגגה
ויספח משחתו עליו ונתן לכהן את הקדש ולא
יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו
ליהוה והשיאו אותם עון אשמה באככם את
קדשיהם כי אני יהוה מקדשים
וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל אהרן ואכל
בניו ואכל כל בני ישראל ואמרת אלהים איש
איש מבית ישראל ומן הגר בשראכל אשר
יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם אשר
יקריבו ליהוה לעלה לרצונם תמים זכר בבקר
בכשלים ובעזים כל אשר בו מום לא תקריבו
כי לא לרצון יהיה לכם ואיש כי יקריב זבח
שילמים ליהוה כלכל נדר או כנדרה בבקר
או בצאן תמים יהיה לרצון כל מום לא יהיה בו
עורת או שבור או חרוץ או יבשת או גרב או
יקפת לא תקריבו אלה ליהוה ואשה לא תרצו
מהם על המזבח ליהוה ושור ושה שרוע וקנט
גדבה תעשה אתו וכנדר לא ירצה ומעון ובתות
ונתוק וכרות לא תקריבו ליהוה ובארצכם כל
תעשו ומיד בן זכר לא תקריבו את לחם אלהים
מכל אלה כי משחתם בהם מום בם לא ירצו
לכם וידבר יהוה אל
משה לאמר שור או כשב או עז כי יולד והיה
שיבעת ימים תחת אמו וכיום השימי והלאה
ירצה לקרבן אשה ליהוה ושור או שה אתו ואת
בנו לא תשרטו ביום אחד וכיתובו זבת תודה
ליהוה לרצונם תזבחו ביום ההוא יאכל בן
תותירו ממונו עד בקר אני יהוה ושימרתם מוצותי
ועשייתם אתם אני יהוה ולא תחללו את שם קדשי
ונקדשתי בתוך בני ישראל אני יהוה מקדש
המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים
אני יהוה
וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
ואמרת אלהם מועדי יהוה אשר תקראו אתם מקראי
קדש אלה הם מועדי ששתי ימים תעשה מלאכה

וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש ככ
מלאכה לא תעשו שבת רחוק ליהיה בכ
מושבתיכם
אלה מועדי יהוה מקרא קדש אשר תקראו אותם
במועדים בחדש הראשון בארבעה עשר לחדש
בין הערבים פסח ליהוה ובחמשה עשר יום
לחדש הזה חג המצות ליהוה שבעת ימים מוצות
תאכלו ביום הראשון מקרא קדש יהיה לכם ככ
מלאכה עבדה לא תעשו והקרבתם אשה ליהוה
שבעת ימים ביום השביעי מקרא קדש ככ
מלאכת עבדה לא תעשו
וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נותן
לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית
קצירכם אל הכהן והניף את העומר לפני יהוה
בשבעת ימים ממוחת השבת יניפו הכהן ועשיתם ביום
השביעי את העמר כשני המים בן שנתו בעל
ליתו ומנחתו שני עשרתם סלת בכורה בשמן
אשה ליהוה ריח ניחוח ונסכה יין רביעת ההין וכלום
וקלי וכרמלא תאכלו עד עצם היום הזה עד
הביאכם ארץ קרבן אלהיכם חקת עולם לדרתיכם בכל
משיבתים
מנוחת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע
שבתות תמנוחת תהינה עד מנוחת השבת השביעית
הספרו חמושים יום והקרבתם מנחה חדשה ליהוה
מושבתיכם תבאו לכם תנופה שיתים שני עשרתם
סלת תהינה חמין תאפינה בכורים ליהוה והקרבנתם
על הלחם שבעת כבשים תמניום בני שנה ופר בן
בקר אחד ואילם שנים יהיו עלה ליהוה ומנוחתם
ונסכיהם אשה ריח ניחוח ליהוה ועשיתם שיעיר עזים
אחד לחטאת ושני כבשים בני שנה לזבח שלמים
והניף הכהן אתם על לחם הנכרים תנופה לפני יהוה
על שני כבשים מקדש יהיו ליהוה לכהן וקרבתם
בעצם היום הזה מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה
עבדה לא תעשו חקת עולם בכל מושבתיכם
לדרתיכם ובקצרכם את קציר ארצכם לא תכלה
פאת שדה בקציר ולקט קציר לא תלקט לעני ולגר
תעזב אתם אני יהוה אלהיכם
וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
לאמר בחדש השביעי באחד
לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועתו
מקרא קדש כל מלאכת עבדה לא תעשו

והקרבתם אשה ליהוה
יהוה אל משה לאמר אך בעשור לחדש השביעי
הזה יום הכפרים הוא מקרא קדש יהיה לכם
ועשיתם את נפשתיכם והקרבתם אשה ליהוה וכל
מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה כי יום כפרים
הוא לכפר עליכם לפני יהוה אלהיכם כי ככ
הנפש אשר לא תענה בעצם היום הזה ונכרתה
מועדיה וכל הנפש אשר תעשה כל מלאכה
בעצם היום הזה והאבדת את הנפש ההוא מקרב
למוה כל מלאכה לא תעשו חקת עולם לדרתיכם
בכל משיבתים שבת שבתון הוא לכם ועשיתם
את נפשתיכם בתשעה לחדש בערב מערב עד
ערב תשבתו שבתכם
וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
לאמר בחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה חסכות
שבעת ימים ליהוה ביום הראשון מקרא
קדש כל מלאכת עבדה לא תעשו שבעת ימים
תקריבו יהוה ומזבח מנחתו ימים מקרא קדש
יהיה לכם והקרבתם אשה ליהוה עזרת הוא כל
מלאכה עבדה לא תעשו אלה מועדי יהוה אשר
תקראו אותם מקרא קדש להקריב אשה ליהוה
עלה ומנחה זבח ונסכים דבר יום ביומו מוכבד
שבתת יהוה ומזבח מנחתו ימים ומזבח כל נדריכם
ומזבח כל נדבתים אשר תדנו ליהוה אך
בחמשה עשר יום לחדש השביעי באספתם את
תבואת הארץ תחלו את חג יהוה שבעת ימים ביום
הראשון שבתון וביום השמיני שבתון ולקחתם
לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים וענף
עץ לבת וערבי נחל ושימונתם לפני יהוה אלהיכם
שבעת ימים וחלתם אתו חג ליהוה שבעת ימים
בשנה חקת עולם לדרתיכם בחדש השביעי
תחלו אתו בסכת תשיבו שבעת ימים כל האזרח
בישראל יושבו בסכת למען ידעו דרתיכם כי
בסכות הושבתו את בני ישראל בהוציא אותם
מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם וידבר משה את
מועדי יהוה אל בני ישראל
וידבר יהוה אל משה לאמר יצא את בני ישראל
ויקומו אליך שמון זית יך כתית למאור להעלות
תמיד מוחין כפרכת העדת באהל מועד יערוך
אתו אהרן מערב עד בקר לפני יהוה תמיד חקת
עולם לדרתיכם על המנחה הטהרה יערוך ארס
הזרות לפני יהוה תמיד

ובקחת סלת ואפית אתה שתיים עשרה חלות שני
עשרתים יהיה החלה האחת ושימת אותם שתיים
מערכות שני המערכות על השלחן הטהר לפני
יהוה ונתת על המערכת לבנה זכה והיתה כלום
לאזכרה אשה ליהוה ביום השבת ביום השבת
יערבנו לפני יהוה תמיד מאת בני ישראל ברית
עולם והיתה לאהרן ולבניו ואכדו במקום
קדש כי קדש קדשים הוא לו כואש יהוה חק
עולם ויצא בני ישראל ויצאו במחנה
והוא בן איש מצרי בתוך בני ישראל ויצאו במחנה
בן הישראלית ואיש הישראלי ויקבצו האשה
הישראלית את השנים ויקלל ויבאו אתו אל משה
ושם אמר שכינות בת דברי כמות דן ויניחוהו
במזבח כפרש להם עלפי יהוה
וידבר יהוה אל משה לאמר הוצאת המקלל את
מוחין למחנה וסמכו כל השמנים את ידיהם על
ראשו ורגמו אותו כל העדה ואל בני ישראל תדבר
לאמר איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו ולקבצו
יהוה מות ימות רגום ירגמו בו כל העדה כגר
כאזרח נקבו שם ימות ואיש כי יבה ככ נפש
אדם מות ימות ומכה נפש בהמה ישלמה נפש
תחת נפש ואיש כי יתן מום בעמיתו כאשר עשה
כן יעשה בו שבת חת שבת עין תחת עין עין
תחת שן כאשר יתן מום באדם כן יתן בו ומכה
בהמה ישלמה ומכה אדם ימות משפט אחד יהיה
לכם כגר בארץ יהיה כי אני יהוה אלהיכם וידבר
משה אל בני ישראל ויציאו את המקלל את
מוחין למחנה ורגמו אותו אבן ובני ישראל עשו
כאשר צוה יהוה את משה
וידבר יהוה אל משה בהר סיני לאמר דבר אל
בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ
אשר אני נותן לכם ושיבתה הארץ שבת ליהוה
שש שנים תזרע שדה ושש שנים תזמור כרמך
ואספת את תבואתה ובשנה השביעית שבת
שבתון יהיה לארץ שבת ליהוה שדה לא תזרע
וכרמך לא תזמור את ספוח קצירך לא תקצור
ואת ענבי נזירך לא תבצר שנת שבתון יהיה
לארץ והיתה שבת הארץ לכם לאכלה כך
ולעבדך ולאמתך וכשכירך וכלושבך הגרים
עמך וכלהבמתך וכליה אשר בארץ תהיה כל
תבואתה לאכך וספרת כך
שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים

והיו כך ימי שבע שבתות שנים שבע וארבעים
שנה והעברת שפור תרועה בחדש השביעי
בעשור לחדש ביום הכפרים תעבדו שפור בכל
ארצכם מקדשיתם את שנת החמישים שנה וקראתם
דרור בארץ לכל ישיביה יובל הוא תהיה לכם
ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו ושב
יובל הוא שנת החמישים שנה תהיה לכם כי לא
תזרעו ולא תקצרו את ספוחיה ולא תבצרו את
נזירה כי יובל הוא קדש תהיה לכם מן העדה
תאכלו את תבואתה בשנת היובל האאת תשיבו
איש אל אחוזתו וכי תמכרו ממכר לעמיתך או
קנה מיד עמיתך אל תונו איש את אחיו במספר
שנים אחר היוכל תקנה מאת עמיתך במספר שני
תבואת ימכר כך כפי רב השנים תרבה מקדשו
ולפי מוט השנים תמליט מקדשו כי מספר תבואת
הוא מכר כך וכל תונו איש את עמיתו ויראות
מאלהיך כי אני יהוה אלהיכם ועשיתם את חקתי
ואת מושפתי תשמרו ועשיתם אתם וישבתם על
הארץ כבעל ונתנה הארץ פריה ואכלתם כשבע
וישבתם כבעל עליה ומי תאמרו מה נאכל בשנה
השביעית הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו
וצוית את ברכתי לכם בשנה השביעית ועשית
את התבואה כלשני השנים השנים וירעתם את השנה
השביעית ואכלתם מן התבואה ישן עד השנה
השביעית עד בוא תבואתה תאכלו ישן והארץ
לא תמכר לצמות כי כי הארץ כי גרים ותושבים
אתם עמרי ובכל ארץ אחותכם ואכה תדנו
לארץ כי ימוך אחיך ומכר
מאחוזתו ובאגאלו הקרב אליו ואלא את ממכר
אחיו ואיש כי לא יהיה לו גאל והשיגה ידו ומצא
דרי גאלתו ולשלב את שני ממכרו והשיב את
הערף לאיש אשר מכר לו ושב לאחוזתו ואם
לא מצאה ידו די השלב בו והיה ממכרו ביד
הקנה אותו עד שנת היובל ויצא בייב ושבו
לאחוזתו ואיש כי ימכר בית
מושב עיר וחומה והיתה גאלתו לא תם שנה
ממכרו ימים תהיה גאלתו ואם לא יגאל עד מולת
לו שנה תמיתה וקם הבית אשר בעיר אשר בא
חמה לצמיחת קנהה אתו לדרתיו לא יצא בייב
ובתי החצרים אשר אין להם חמה סביב על שדה
הארץ יושב גאלה תהיה לו וביב יצא וערו
הלוים בתי ערי אחוזתם גאלת עולם תהיה ללוים

ותמורתו יהיה קרע לא יאכל אלה המצות אשר
צוה יהוה את משה אכל בני ישראל בהר סיני

וידבר יהוה אל משה במדבר סיני באהל מועד
באחד לחודש השני בשנה השנייה לצאתם מארץ
מצרים לאמר ישאו את ראש כל עדת בני ישראל
למשיפוחתם לבית אבתם במספר שימות כל זכר
לגלותם מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא
בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן ואתם
יהיו איש איש למטה איש ראש לבית אבתו הוא
ואלה שימות האנשים אשר יעמדו אתכם לראובן
אליצור בן עדיאור לשמעון שלמיאלבן זורישדי
ליהודה נחשיון בן עמינדב ליששכר נתנאלבן נוער
לזבולן אליאב בן חלץ לבני יוסף לאפרים אכישמע
בן עמייהוד למנשה גמליאלבן פרדצור לבנימין
אבידן בן גרעני לדן אחיעזר בן עמישדי לאשר
פועיאלבן עכרן לנחשאלבן דניאלבן לנפתלי
אחיעזר בן עינן אלה קריאי העדה נשיאי מטות
אבותם ראשי אלה ישראל הם וקה משה ואהרן
את האנשים האלה אשר נקבו בשמות ואת כל
העדה הקהילו באחד לחודש השני ויתכדו על
משיפוחתם לבית אבתם במספר שימות מבין עשרים
שנה ומעלה לגלותם כאשר צוה יהוה את משה
ופקדם במדבר סיני והיו בני
ראובן בכר ישראל תולדתם למשיפוחתם לבית
אבתם במספר שימות לגלותם כל זכר מבין עשרים
שנה ומעלה כל יצא צבא פקדיהם למטה ראובן
ששה וארבעים אלה וחמשים מאות

לבני שמעון תולדתם למשיפוחתם לבית אבתם פקדיו
במספר שימות לגלותם כל זכר מבין עשרים שנה
ומעלה כל יצא צבא פקדיהם למטה שמעון תשעה
וחמשים אלה ושבעים מאות

לבני גד תולדתם למשיפוחתם לבית אבתם במספר
שימות מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא
פקדיהם למטה גד חמשים וארבעים אלה ושבעים
מאות וחמשים

לבני יהודה תולדתם למשיפוחתם לבית אבתם
במספר שימות מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא פקדיהם למטה יהודה ארבעים ושבעים אלה

ושש מאות

לבני ישישכר תולדתם למשיפוחתם לבית אבתם
במספר שימות מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא פקדיהם למטה ישישכר ארבעה וחמשים
אלף וארבע מאות

לבני זבולן תולדתם למשיפוחתם לבית אבתם
במספר שימות מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא פקדיהם למטה זבולן שבעה וחמשים
אלף וארבע מאות

לבני יוסף לבני אפרים תולדתם למשיפוחתם
לבית אבתם במספר שימות מבין עשרים שנה
ומעלה כל יצא צבא פקדיהם למטה אפרים
ארבעים אלף וחמשים מאות

לבני מנשה תולדתם למשיפוחתם לבית אבתם
במספר שימות מבין עשרים שנה ומעלה כל
יצא צבא פקדיהם למטה מנשה שנים וששים
אלף ומאתים

לבני בנימין תולדתם למשיפוחתם לבית אבתם
במספר שימות מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא פקדיהם למטה בנימין חמשים וששים
אלף וארבע מאות

לבני דן תולדתם למשיפוחתם לבית אבתם במספר
שימות מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא
פקדיהם למטה דן שנים וששים אלה ושבע
מאות

לבני אשר תולדתם למשיפוחתם לבית אבתם
במספר שימות מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא פקדיהם למטה אשר אחד וארבעים אלף
וחמשים מאות

בני נפתלי תולדתם למשיפוחתם לבית אבתם
במספר שימות מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא פקדיהם למטה נפתלי שבעה וחמשים
אלף וארבע מאות

אלה הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי
ישראל שנים עשר איש איש אחד לבית אבתו
היו והיו כל פקדיו בני ישראל לבית אבתם מבין
עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל והיו
כל הפקדים שש מאות אלה ושלישית אלהים
וחמשים מאות וחמשים והלוי למטה אבתם לא
התפקדו בתוכם

וידבר יהוה אל משה לאמר אך את משה לוי לא
תפקד ואת ראשים לא תשא בתוך בני ישראל

ואתה תפקד את הלויים על משיכן העדת ולכל
כליו ועל כל אשר לו הכמה ישאו את המשיכן ואת
כל כליו והם ישרתו וסביב כמשיכן יחזו ובנסע
המשיכן יורידו אתו הלויים ובחזות המשיכן יקמו
אתו הלויים והזר הקרב יומת וחזו בני ישראל
איש על מוחנה ואיש על דגלו לצבאתם והלויים
יחזו סביב למשיכן העדת ולא יהיה קצף על עדת
בני ישראל ושמרו הלויים את מוש מרת משיכן
העדות וישאו בני ישראל בכל אשר צוה יהוה
את משה כן עשו

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר איש על
דגלו באת לבית אבתם יחזו בני ישראל מנגד
סביב לאהל מועד יחזו והחזים קרמה מזרחה
דגל מוחנה יהודה לצבאתם ונשיאי בני יהודה
יחזו בן עמינדב וצבאו ופקדיהם ארבעה
ושבעים אלה ושש מאות וחמשים עליו מטה
ישישכר ונשיאי לבני ישישכר נתנאלבן נוער
וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות
מטה זבולן ונשיאי לבני זבולן אליאב בן חלץ
וצבאו ופקדיו שבעה וחמשים אלף וארבע מאות
כל הפקדים כמוחנה יהודה מאת אלף ושנים
אלף ושש מאות וארבע מאות לצבאתם
ראשיהם ראובן

דגל מוחנה ראובן
תימנה לצבאתם ונשיאי לבני ראובן אליצור בן
עדיאור וצבאו ופקדיו ששה וארבעים אלף
וחמשים מאות והחזים עליו מטה שמעון ונשיאי לבני
שמעון שלמיאלבן זורישדי וצבאו ופקדיהם
תשעה וחמשים אלה ושבע מאות ומטה גד
ונשיאי לבני גד אליאב בן נחשאל וצבאו ופקדיהם
חמשים וארבעים אלה ושש מאות וחמשים כל
הפקדים כמוחנה ראובן מאת אלף ואחד וחמשים
אלף וארבע מאות וחמשים לצבאתם ושנים
יסעו ונסע אהל מועד מוחנה

הלויים בתוך המחנות כאשר יחזו כן יסעו איש על
דגל מוחנה

לצבאתם ימה ונשיאי אפרים אפרים אפרים אפרים
עמייהוד וצבאו ופקדיהם ארבעים אלף וחמשים
מאות ועליו מטה מנשה ונשיאי לבני מנשה גמליאל
בן פרעצור וצבאו ופקדיהם שנים וששים אלה
ומאתים ומטה בנימין ונשיאי לבני בנימין אבידן בן
גרעני וצבאו ופקדיהם חמשים וששים אלה
וארבע מאות כל הפקדים כמוחנה אפרים מאת אלף